

U S T A W A

z dnia r.

o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym

Rozdział I

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa szczególne środki ochrony przeciwdziałające zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym.

Art. 2. W rozumieniu ustawy przestępczość na tle seksualnym obejmuje przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności wymienione w Rozdziale XXV ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.¹⁾), zwanej dalej „Kodeksem karnym”, z wyłączeniem przestępstw określonych w art. 202 § 1 i w art. 204 § 1 lub 2 Kodeksu karnego, chyba że zostały popełnione na szkodę małoletniego.

Art. 3. Szczególnymi środkami ochrony, o których mowa w art. 1 są:

- 1) rejestr sprawców przestępstw na tle seksualnym;
- 2) obowiązki pracodawców i innych organizatorów w zakresie działalności związanej z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi;
- 3) określenie miejsc szczególnego zagrożenia.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602, z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 233, poz. 1381 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 611, z 2013 r. poz. 1036 i 1247, z 2014 r. poz. 538 oraz z 2015 r. poz. 396, poz. 541, poz. 1528, poz. 1549, poz. 1707 i poz. 1855.

Rozdział II

Rejestr sprawców przestępstw na tle seksualnym

Art. 4.1. Tworzy się Rejestr sprawców przestępstw na tle seksualnym, zwany dalej „Rejestrem”. Rejestr składa się z dwóch oddzielnych baz danych:

- 1) Rejestru z dostępem ograniczonym;
- 2) Rejestru publicznego.

2. Rejestr prowadzi Minister Sprawiedliwości. W zakresie określonym w niniejszej ustawie realizację zadań związanych z prowadzeniem Rejestru zapewnia wchodzące w skład Ministerstwa Sprawiedliwości Biuro Informacyjne Krajowego Rejestru Karnego, zwane dalej „biurem informacyjnym”.

3. Rejestr jest prowadzony w systemie teleinformatycznym.

Art. 5.1. Do zadań biura informacyjnego należy:

- 1) przetwarzanie danych osobowych podlegających gromadzeniu w Rejestrze;
- 2) zabezpieczanie danych osobowych zgromadzonych w Rejestrze przed dostępem osób nieuprawnionych;
- 3) przygotowywanie projektów decyzji, postanowień i rozpatrywanie skarg w sprawach dotyczących przetwarzania danych osobowych zgromadzonych w Rejestrze.

2. Minister Sprawiedliwości jest administratorem danych osobowych zgromadzonych w Rejestrze w rozumieniu art. 7 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 1309).

Art. 6.1. W Rejestrze z dostępem ograniczonym gromadzi się, z zastrzeżeniem art. 9 ust. 1 i 2, dane o osobach:

- 1) prawomocnie skazanych za popełnienie przestępstw, o których mowa w art. 2,
- 2) przeciwko którym prawomocnie warunkowo umorzono postępowanie karne w sprawach o przestępstwa, o których mowa w art. 2,
- 3) przeciwko którym prawomocnie umorzono postępowanie karne w sprawach o przestępstwa o których mowa w art. 2, na podstawie amnestii,
- 4) wobec których prawomocnie orzeczono środki zabezpieczające w sprawach o przestępstwa, o których mowa w art. 2,
- 5) nieletnich, wobec których prawomocnie orzeczono środki wychowawcze, poprawcze lub wychowawczo-lecznicze albo którym wymierzono karę na podstawie art. 94 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2014 r.

poz. 382 oraz z 2015 r. poz. 1418 i 1707), zwanej dalej „ustawą o postępowaniu w sprawach nieletnich”, w sprawach o przestępstwa, o których mowa w art. 2, – zwanych dalej „skazanymi”.

2. W Rejestrze publicznym gromadzi się dane o skazanych, którzy dopuścili się czynów zabronionych określonych w art. 197 § 4 Kodeksu karnego wobec małoletniego poniżej lat 15 lub którzy ponownie dopuścili się czynów zabronionych, o których mowa w art. 2, w warunkach określonych w art. 64 § 1 lub 2 Kodeksu karnego.

Art. 7.1. W Rejestrze z dostępem ograniczonym zamieszcza się następujące dane o skazanych, pobierane z Krajowego Rejestru Karnego:

- 1) dane identyfikujące osobę – nazwisko, w tym także przybrane, imiona, nazwisko rodowe, płeć, datę i miejsce urodzenia, państwo urodzenia, imiona rodziców, obywatelstwo lub obywatelstwa, nazwisko rodowe matki, miejsce zamieszkania;
- 2) oznaczenie organu, który wydał orzeczenie, oraz sygnaturę akt sprawy;
- 3) datę wydania oraz uprawomocnienia się orzeczenia;
- 4) datę i miejsce popełnienia czynu zabronionego, będącego przedmiotem postępowania;
- 5) kwalifikację prawną czynu zabronionego przyjętą w orzeczeniu;
- 6) informację, że pokrzywdzonym był małoletni poniżej lat 15 – w przypadku skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej i obyczajności na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;
- 7) informację o orzeczonych karach, warunkowym umorzeniu postępowania, środkach karnych, zabezpieczających, wychowawczych, poprawczych, wychowawczo-leczniczych, okresie próby, dozorcze kuratora i nałożonych obowiązkach oraz podstawę prawną ich orzeczenia;
- 8) informację o rozpoczęciu, zakończeniu oraz miejscu wykonywania kar: pozbawienia wolności, aresztu wojskowego i aresztu;
- 9) informację o odroczeniu i przerwie wykonania kary pozbawienia wolności;
- 10) informację o warunkowym zwolnieniu i odwołaniu takiego zwolnienia.

2. Ponadto w Rejestrze z dostępem ograniczonym zamieszcza się:

- 1) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności, o ile osoba go posiada, uzyskany z rejestru PESEL;
- 2) fotografię skazanego uzyskaną z Rejestru Dowodów Osobistych;
- 3) aktualne adresy zameldowania skazanego na pobyt stały lub czasowy uzyskane z rejestru PESEL;

4) faktyczny adres pobytu skazanego uzyskany od właściwej jednostki organizacyjnej Policji.

3. W Rejestrze publicznym zamieszcza się dane o skazanych wymienione w ust. 1 i 2 za wyjątkiem imion rodziców, nazwiska rodzowego matki oraz miejsca zamieszkania, adresu zameldowania na pobyt stały lub czasowy oraz faktycznego adresu pobytu skazanego, w miejsce których zamieszcza się jedynie nazwę miejscowości, w której skazany przebywa.

4. Dane, o których mowa w ust. 1, zamieszcza się w Rejestrze bezzwłocznie po ich przekazaniu do Krajowego Rejestru Karnego.

5. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem do spraw informatyzacji określi w drodze rozporządzenia tryb i sposób przekazywania do Rejestru danych z rejestrów, o których mowa w ust. 2, mając na względzie szybkość i rzetelność przekazywanych danych, konieczność zapewnienia bezpieczeństwa danych oraz potrzebę ich aktualizacji.

Art. 8. Dane o skazanym zgromadzone w Rejestrze nie mogą być z niego usunięte, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Art. 9. 1. W Rejestrze nie zamieszcza się danych o skazanym, jeżeli sąd tak orzeknie.

2. Orzekając o odpowiedzialności za popełnienie czynu zabronionego określonego w art. 2 w szczególnie uzasadnionych przypadkach sąd może orzec o wyłączeniu zamieszczenia danych o skazanym w Rejestrze ze względu na ochronę życia prywatnego lub inny ważny interes prywatny pokrzywdzonego lub jego osób najbliższych, a zwłaszcza dobro małoletniego pokrzywdzonego lub gdy zamieszczenie danych spowodowałoby niewspółmiernie surowe skutki dla skazanego.

3. Przepisu ust. 1 i 2 nie stosuje się wobec skazanych, o których mowa w art. 6 ust. 2.

4. Sąd pierwszej instancji, przekazując do Krajowego Rejestru Karnego kartę rejestracyjną dotyczącą skazanego, załącza informację o wyłączeniu zamieszczenia jego danych w Rejestrze.

Art. 10. Biuro informacyjne, w terminie 7 dni od zamieszczenia danych o skazanym w Rejestrze, powiadamia o tym skazanego, którego dane zostały zamieszczone, z pouczeniem o obowiązkach określonych w art. 11 ust. 1 i 2.

Art. 11. 1. Skazany przebywający na wolności, którego dane zostały zamieszczone w Rejestrze, zobowiązany jest do zgłaszania każdorazowej zmiany faktycznego adresu pobytu, najpóźniej w trzecim dniu tego pobytu, w jednostce organizacyjnej Policji, właściwej ze względu na miejsce tego pobytu.

2. W przypadku, gdy zmiana faktycznego adresu pobytu obejmuje pobyt poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, skazany zobowiązany jest do zgłoszenia przed wyjazdem takiej zmiany adresu pobytu w jednostce organizacyjnej Policji właściwej dla aktualnego miejsca pobytu. Najpóźniej w trzecim dniu po powrocie skazany zobowiązany jest do zgłoszenia faktycznego adresu pobytu w jednostce organizacyjnej Policji właściwej ze względu na miejsce tego pobytu.

3. Właściwa jednostka organizacyjna Policji niezwłocznie przesyła do Rejestru informację uzyskaną w trybie ust. 1 lub 2.

Art. 12. Prawo do uzyskania informacji o skazanych, których dane zostały zgromadzone w Rejestrze z dostępem ograniczonym, przysługuje:

- 1) sądom sprawującym w Rzeczypospolitej Polskiej wymiar sprawiedliwości, w związku z prowadzonym postępowaniem;
- 2) prokuratorom, Policji i innym organom uprawnionym do prowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawach karnych oraz czynności sprawdzających w sprawach o wykroczenia, w związku z prowadzonym postępowaniem;
- 3) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Służbie Celnej i Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, w zakresie, w jakim jest to konieczne dla wykonania nałożonych na nie zadań określonych w ustawie;
- 4) organom wykonującym orzeczenia w postępowaniu karnym, w sprawach o wykroczenia oraz w sprawach nieletnich, w związku z prowadzonym postępowaniem wykonawczym, w zakresie, w jakim jest to konieczne do wykonania orzeczenia;
- 5) organom administracji rządowej, organom samorządu terytorialnego oraz innym organom wykonującym zadania publiczne, w przypadkach kiedy jest to uzasadnione potrzebą wykonania nałożonych na nie zadań, określonych w ustawie;
- 6) pracodawcom przed nawiązaniem z osobą stosunku pracy, związanej z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi,
- 7) innym organizatorom przed dopuszczeniem osoby do działalności związanej z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi,
- 8) każdej osobie w zakresie uzyskania informacji, czy jej dane zgromadzone są w Rejestrze.

Art. 13. 1. Informacje uzyskane na podstawie art. 12 przez podmioty, o których mowa w art. 12, mogą być wykorzystywane wyłącznie dla celów postępowania, w związku z którym się o nie zwrócono, w szczególności celem ochrony małoletnich.

2. W celu uniknięcia natychmiastowego i poważnego zagrożenia życia lub zdrowia małoletniego lub bezpieczeństwa publicznego informacje, o których mowa w ust. 1, mogą być wykorzystane przez podmioty, o których mowa w art. 12, niezależnie od postępowania, w związku z którym się o nie zwrócono.

Art. 14. 1. Podmioty, o których mowa w art. 12, uzyskują informacje z Rejestru z dostępem ograniczonym za pośrednictwem systemu teleinformatycznego prowadzonego przez Ministra Sprawiedliwości.

2. Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia tryb, sposób i zakres uzyskiwania i udostępniania informacji z Rejestru oraz sposób zakładania konta użytkownika, mając na uwadze konieczność zapewnienia szybkości i rzetelności przekazywanych informacji oraz ochrony i bezpieczeństwa danych.

Art. 15. Podmioty, o których mowa w art. 12, uzyskują dane z Rejestru z dostępem ograniczonym nieodpłatnie.

Art. 16. Dane z Rejestru publicznego są dostępne bez ograniczeń oraz publikowane na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości.

Art. 17. 1. Zgromadzone w Rejestrze dane mogą być przetwarzane i wykorzystywane do badań naukowych, a także, po pozbawieniu tych danych informacji identyfikujących osobę, do celów statystycznych.

2. Udostępnione dane osobowe można wykorzystać wyłącznie zgodnie z przeznaczeniem, dla którego zostały udostępnione.

3. Administrator danych odmawia udostępnienia danych, jeżeli spowodowałyby to:

- 1) ujawnienie wiadomości zawierających informacje niejawne;
- 2) zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi lub bezpieczeństwa i porządku publicznego;
- 3) istotne naruszenie dóbr osobistych osób, których dane dotyczą, lub innych osób.

4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i sposób przetwarzania oraz przekazywania danych, o których mowa w ust. 1, do celów statystycznych oraz badań naukowych, mając na uwadze potrzebę corocznego przygotowania odpowiednich informacji dla oceny stopnia zagrożenia przestępczością.

Art. 18. 1. Dane o skazanych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, usuwa się z Rejestru, jeżeli z mocy prawa skazanie uległo zatarciu, a ponadto po otrzymaniu zawiadomienia o:

- 1) zarządzeniu zatarcia skazania przez sąd, na podstawie art. 107 § 2 Kodeksu karnego;
- 2) zatarciu skazania w drodze ułaskawienia lub na podstawie amnestii;
- 3) przywróceniu terminu do zaskarżenia orzeczenia odnotowanego w Rejestrze albo uchyleniu takiego orzeczenia w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania;
- 4) stwierdzeniu nieważności orzeczenia odnotowanego w Rejestrze;

2. Dane o skazanych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, usuwa się z Rejestru po upływie terminu określonego w art. 68 § 4 Kodeksu karnego, a ponadto po otrzymaniu zawiadomienia o podjęciu warunkowo umorzonego postępowania karnego.

3. Dane o skazanych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4, usuwa się z Rejestru z upływem 3 lat od uchylenia środka zabezpieczającego, o którym mowa w art. 93a § 1 lub art. 99 § 1 Kodeksu karnego.

4. Dane osobowe skazanych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, usuwa się z Rejestru:

- 1) po ukończeniu 18 roku życia przez nieletniego, wobec którego wykonywane były środki wychowawcze, z wyjątkiem przypadków, gdy:
 - a) środek wychowawczy zastosowano w okresie warunkowego zawieszenia wykonania umieszczenia w zakładzie poprawczym,
 - b) wykonanie środka wychowawczego ustało z mocy prawa po ukończeniu przez nieletniego 21 roku życia albo z chwilą powołania nieletniego do zasadniczej służby wojskowej lub służby zastępczej;
- 2) po upływie terminów określonych w art. 11 § 4, art. 87 § 4, art. 88 § 4 i art. 89 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich;
- 3) po ukończeniu 23 roku życia przez sprawcę czynu karalnego, gdy w miejsce umieszczenia w zakładzie poprawczym wymierzona została kara na podstawie art. 94 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich.

6. Dane osób zmarłych usuwa się z Rejestru po uzyskaniu zawiadomienia o ich zgonie.

Art. 19. W sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.³⁾).

Rozdział III

Obowiązek pracodawców i innych organizatorów w zakresie działalności związanej z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi

Art. 20. Przed nawiązaniem stosunku pracy lub przed dopuszczeniem osoby do innej działalności związanej z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi, pracodawcy lub inni organizatorzy w zakresie takiej działalności zobowiązani są do uzyskania informacji o tych osobach z Rejestru.

Rozdział IV

Określenie miejsc szczególnego zagrożenia

Art. 21. Określenie miejsc szczególnego zagrożenia następuje w formie dostępnej publicznie policyjnej mapy zagrożeń przestępstwami na tle seksualnym, o której mowa w art. 21o ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2015 r. poz. 355, poz. 529 i poz. 1066).

Rozdział V

Przepisy karne

Art. 22. 1. Kto, będąc zobowiązanym, w związku z umieszczeniem danych w rejestrze sprawców przestępstw na tle seksualnym, do zgłaszania zmiany faktycznego adresu pobytu we właściwej jednostce organizacyjnej Policji, nie wykonuje tego obowiązku,

podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 1.000 zł.

2. Kto dopuszcza do pracy lub do innej działalności związanej z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi osobę, której dane są zamieszczone w Rejestrze,

podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 1.000 zł.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 oraz z 2015 r. poz. 211, poz. 702, poz. 1195 i poz. 1274.

3. W sprawach o czyny, o których mowa w ust. 1-2, orzekanie następuje w trybie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.⁴⁾).

Art. 23. Kto bez uprawnienia uzyskuje z Rejestru informację o osobie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Rozdział VI

Zmiany w przepisach obowiązujących i przepisy końcowe

Art. 24. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2015 r. poz. 355, poz. 529 i poz. 1066) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 2 po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) prowadzenie policyjnej mapy zagrożeń przestępstwami na tle seksualnym;”;

2) po art. 21n dodaje się art. 21o w brzmieniu:

„Art. 21o. 1. Komendant Główny Policji prowadzi policyjną mapę zagrożeń przestępstwami na tle seksualnym, zwaną dalej „mapą zagrożeń”, zawierającą aktualne informacje o miejscach szczególnego zagrożenia przestępstwami przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, wymienionymi w rozdziale XXV Kodeksu karnego.

2. Mapa zagrożeń jest udostępniana do wiadomości publicznej przez publikację na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Komendy Głównej Policji.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia mapy zagrożeń i tryb jej aktualizacji, uwzględniając potrzebę bieżącej analizy występowania zagrożeń przestępczością, o której mowa w ust.1, oraz ocenę ryzyka w konkretnych miejscach występowania tych zagrożeń.”.

Art. 25. W ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1036) w art. 4 ust. 1 po pkt 8 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) prowadzenie Rejestru sprawców przestępstw na tle seksualnym, o którym mowa w ustawie z dnia... o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym oraz przetwarzanie danych osobowych podlegających gromadzeniu w tym rejestrze.”.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 765 i poz. 1247, z 2014 r. poz. 486, poz. 579, poz. 786 i poz. 969 oraz z 2015 r. poz. 21, poz. 396, poz. 841, poz. 1186 i poz. 1707.

Art. 26. W ustawie z dnia z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny w art. 41 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Sąd może orzec zakaz zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio w razie skazania na karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu na szkodę małoletniego. Sąd orzeka zakaz zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego.”.

Art. 27. 1. W terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, w Rejestrze zamieszcza się dane o skazanych za przestępstwa określne w art. 2 oraz odpowiadające im przestępstwa, jeżeli orzeczenie o odpowiedzialności za popełnienie czynu zabronionego nastąpiło na podstawie przepisów ustaw karnych obowiązujących w chwili popełnienia czynu, jeżeli dane o skazanych za te przestępstwa znajdują się w Krajowym Rejestrze Karnym.

2. Przed zamieszczeniem danych, o których mowa w ust. 1, biuro informacyjne powiadamia o tym skazanego, którego dane podlegają zamieszczeniu w Rejestrze, z pouczeniem o możliwości wystąpienia do sądu z wnioskiem o wyłączenie zamieszczenia danych o skazanym w Rejestrze ze względu na ochronę życia prywatnego lub inny ważny interes prywatny pokrzywdzonego lub jego osób najbliższych, a zwłaszcza dobro małoletniego pokrzywdzonego lub gdy zamieszczenie danych spowodowałoby niewspółmiernie surowe skutki dla skazanego.

3. W przedmiocie wyłączenia zamieszczenia danych o skazanym w Rejestrze orzeka sąd, który wydał wyrok w pierwszej instancji, na wniosek skazanego złożony w terminie miesiąca od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2. Odpis wniosku sąd niezwłocznie przekazuje do biura informacyjnego.

4. Biuro informacyjne wstrzymuje zamieszczenie danych o skazanym, o którym mowa w ust. 1, jeżeli wystąpił on do sądu z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2, do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego wniosku.

5. W posiedzeniu ma prawo wziąć udział prokurator, skazany i jego obrońca oraz pokrzywdzony i jego pełnomocnik.

6. Na postanowienie w przedmiocie wniosku przysługuje zażalenie.

7. O prawomocnym wyłączeniu zamieszczenia danych o skazanym w Rejestrze sąd niezwłocznie zawiadamia biuro informacyjne.

8. Do skazanego, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 11 stosuje się odpowiednio.

Art. 28. Ustawa wchodzi w życie po upływie roku od ogłoszenia.

Uzasadnienie

1. Potrzeba i cel wydania ustawy

Przestępczość dokonywana z pobudek seksualnych jest problemem narastającym. Szczególnie ostatnie lata, wraz z rozwojem technik informatycznych i teleinformatycznych, przynoszą w tej dziedzinie nowe rodzaje zagrożeń. Łatwość komunikowania się, utrzymania anonimowości nawiązywanych kontaktów oraz powszechność dostępu do środków porozumiewania przy jednoczesnym braku możliwości zapewnienia nad nimi skutecznego nadzoru, umożliwiają dotarcie do każdej z potencjalnych ofiar i stają się głównym polem działania sprawców tych przestępstw. Sprzyja temu również narastająca anonimowość życia i rozpad kontrolnych funkcji środowisk społecznych. W zatomizowanych społecznościach, w których ucieczka w prywatność zastępuje model życia we wspólnocie, popełnianie przestępstw staje się łatwiejsze, a tym samym - wzrasta ryzyko bycia ofiarą przestępstwa. Ryzyko to jawi się jako bardzo wysokie, zwłaszcza w odniesieniu do dzieci, przy czym podkreślić należy, że wyrządzone im szkody są często nieodwracalne.

Problem ten został powszechnie dostrzeżony i obecnie w wielu państwach oraz na forach wielu organizacji międzynarodowych podejmowane są działania służące wdrożeniu adekwatnych do sytuacji środków ochrony przed przestępczością na tle seksualnym. W dniu dzisiejszym panuje coraz bardziej powszechne przekonanie, że dla zwalczania przestępczości seksualnej państwa nie mogą poprzestać na działaniach reaktywnych, ograniczonych do wykrywania i karania sprawców przestępstw już popełnionych. Wyzwaniem, przed jakim stają społeczeństwa, jest przyjmowanie aktywnych środków ochrony służących zapobieganiu przed tego rodzaju przestępczością. Wyzwanie to staje się w coraz większym stopniu zadaniem globalnym, w ramach którego ochrona dzieci przed wykorzystywaniem seksualnym zyskuje rangę priorytetu. Społeczność międzynarodowa w szeregu deklaracji politycznych wielokrotnie potwierdziła wolę tworzenia w tym zakresie spójnych systemów ochrony. W ich efekcie na szczeblu międzynarodowym zainicjowano szereg prac legislacyjnych i przyjęto szereg ważnych instrumentów prawa międzynarodowego wyznaczających wspólne standardy i mechanizmy współpracy w dziedzinie zwalczania tego typu przestępczości.

Aktywność na szczeblu międzynarodowym nie zastępuje jednak środków ochrony zapewnianych przez państwa w ramach wewnętrznego porządku prawnego. W sytuacji sprawców, których działania są w zdecydowanej większości motywowane zaburzonym popędem seksualnym, ryzyko ich powrotu do przestępstwa i wiktyimizacji kolejnych ofiar jest wysokie. Przyjmowane przez państwa środki ochronne są różne, jednak u podstaw większości z nich znajduje się przekonanie o konieczności poddania sprawców przestępstw seksualnych kontroli, nawet po odbyciu przez nich orzeczonych kar. Różnice zatem odnoszą się przede wszystkim do określenia rodzajów zastosowanych środków kontroli i jej zakresu.

Najbardziej rozpowszechnionym środkiem kontroli jest tworzenie wyodrębnionych rejestrów sprawców przestępstw seksualnych i udostępnianie danych z rejestru o osobach sprawców i potencjalnym ryzyku związanym z przebywaniem na wolności.

W państwach, które potencjalny konflikt pomiędzy prawem przestępcy do ochrony jego danych osobowych i prywatności a koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa jego potencjalnym ofiarom rozstrzygnęły na korzyść tego ostatniego, przyjęto rozwiązania rozszerzające dostępność danych zawartych w rejestrze. Przykładem takiego podejścia są Stany Zjednoczone Ameryki Północnej. System amerykański działa od ponad dziesięciu lat i doświadczenia jego stosowania wskazują, że szeroka kontrola społeczna nad osobami sprawców w znacznym stopniu powstrzymuje sprawców od powrotu do przestępstwa oraz wzmacnia społeczne poczucie bezpieczeństwa, a w tym - umożliwia podjęcie indywidualnych środków chroniących osoby narażone na niebezpieczeństwo ze strony takich sprawców.

Model amerykański stał się inspiracją dla wdrożenia podobnych systemów w innych państwach. Zbliżone systemy rejestrowania sprawców, chociaż z różnym zakresem udostępniania zgromadzonych danych wprowadzono w Australii, Wielkiej Brytanii, Francji i w Kanadzie.

Powyższe przykłady udowadniają, że skuteczne zapobieganie i zwalczanie przestępczości seksualnej wymaga podjęcia dodatkowych działań i przyjęcia rozwiązań nie ograniczających się do środków ścigania i wykrywania przestępstw już popełnionych. Potrzeba taka istnieje również w Polsce.

2. Stan rzeczywisty w normowanej dziedzinie

W obowiązującym stanie prawnym brak jest wystarczających środków umożliwiających realną kontrolę sprawców przestępstw na tle seksualnym, czego skutkiem niejednokrotnie

staje się popełnienie przez te osoby kolejnych przestępstw podobnych. Brak jest również mechanizmów uniemożliwiających skutecznie zapobieżenie w szczególności sprawcom przestępstw na tle seksualnym kontaktu z dziećmi. Z związku z powyższym niezbędne stało się wprowadzenie regulacji proponowanej niniejszą ustawą.

3. Różnica pomiędzy dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

O potrzebie zbudowania w Polsce nowych elementów systemu zapobiegania i zwalczania przestępczości seksualnej, zwłaszcza skierowanej przeciwko dzieciom i młodzieży dyskusja trwa od wielu lat.

Projektowana ustawa wprowadza nowe, dotychczas nieistniejące środki ochrony społeczeństwa przed przestępczością seksualną, ze szczególnym uwzględnieniem małoletnich. Zakres przedmiotowy ustawy określa ogólnie i w formie deklaracji celów jej art. 1. Zdefiniowanie zakresu przestępczości wymagającej szczególnej interwencji instytucjonalnej został określony w art. 2. W myśl tego przepisu „przestępczość na tle seksualnym” obejmuje przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności wymienione w Rozdziale XXV Kodeksu karnego z wyłączeniem przestępstw określonych art. 204 § 1 i 2 Kodeksu karnego oraz przestępstw określonych w art. 202 § 1 lub art. 203 Kodeksu karnego, chyba że zostały popełnione na szkodę małoletniego.

Takie a nie inne zdefiniowanie w ustawie pojęcia „przestępczości seksualnej” podyktowane zostało faktem, że ustawa ma służyć ochronie obywateli przed sprawcami szczególnie dotkliwych - z uwagi na sposób działania sprawcy, młody wiek pokrzywdzonych lub ich nieporadność - przestępstw seksualnych. W tym katalogu nie mieszczą się zaś sprawcy zaś przestępstw z art. 204 § 1 i 2 Kodeksu karnego oraz przestępstw określonych w art. 202 § 1 lub art. 203 Kodeksu karnego, chyba że zostały popełnione na szkodę małoletniego.

Określone w art. 3 instrumenty tworzonego systemu obejmują:

- 1) rejestr sprawców przestępstw na tle seksualnym,
- 2) obowiązki pracodawców i innych organizatorów w zakresie działalności związanej z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi;
- 3) określenie miejsc szczególnego zagrożenia i zasad ich monitoringu oraz obowiązki organów administracji rządowej i organów samorządu terytorialnego (policyjna mapa zagrożeń przestępstwami na tle seksualnym), które regulują odrębne przepisy.

Przewidziany w projektowanej ustawie rejestr stanowi oddzielny od Krajowego Rejestru Karnego rejestr, uwidoczniający szereg danych osobowych prawomocnie skazanych sprawców przestępstw na tle seksualnych, wymienionych w art. 2. Rejestr ten spełniać będzie z jednej strony funkcje ostrzegawcze wobec społeczeństwa, z drugiej zaś strony stanowić ma dodatkową dolegliwość dla skazanych. Organem prowadzącym Rejestr będzie instytucja już wyspecjalizowana w tej materii, tj. wchodzące w skład Ministerstwa Sprawiedliwości Biuro Informacyjne Krajowego Rejestru Karnego. Umożliwi to niezwłoczne przekazywanie do tego Rejestru danych z Krajowego Rejestru Karnego oraz przestrzeganie usuwania danych jednocześnie z ich usuwaniem z Krajowego Rejestru Karnego.

Rejestr będzie się składał z dwóch oddzielnych baz danych, zwanych „Rejestrem z dostępem ograniczonym” i „Rejestrem publicznym”. W ramach Rejestru z dostępem ograniczonym dane będą dostępne podmiotom wymienionym w art. 12 ustawy (przede wszystkim organom państwowym i samorządowym), w związku z prowadzonymi postępowaniami oraz w zakresie, w jakim jest to konieczne dla wykonania nałożonych na nie zadań określonych w ustawie, szczególnie w celu ochrony małoletnich.

W ramach Rejestru publicznego, obejmującego sprawców czynów zabronionych z art. 2 ustawy, którzy dopuścili się przestępstwa zgwałcenia ze szczególnym okrucieństwem na szkodę małoletniego poniżej 15 lat lub którzy dopuścili się przestępstw z art. 2 w warunkach określonych w art. 64 § 1 lub 2 k.k. w stosunku do tych przestępstw, ww. Rejestr będzie dostępny powszechnie i bez ograniczeń. Jego publikacja nastąpi na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości.

Umieszczenie danych osób, o których mowa w art. 6, będzie następowało z urzędu, jako następstwo prawomocnych rozstrzygnięć w ich sprawach. Obok danych o sprawcy, zamieszczanych w Krajowym Rejestrze Karnym, w rejestrze tym znajdować się będą m.in. informacje o adresach zameldowania skazanego (na pobyt stały lub czasowy) oraz jego wizerunek (zdjęcie) (art. 7 ust. 2). Pozostawanie danych sprawcy w tym Rejestrze przewiduje się na okres identyczny z danymi w Krajowym Rejestrze Karnym (art. 18).

Mając na uwadze, że w niektórych przypadkach zasadne byłoby zaniechanie opublikowania danych sprawcy przestępstwa popełnionego na tle seksualnym, przewidziano możliwość orzeczenia przez sąd orzekający w danej sprawie wyłączenia tego skutku skazania. Możliwość ta jednak, z racji ochrony bezpieczeństwa publicznego i potencjalnych ofiar, nie dotyczy najgroźniejszych skazanych, określonych w art. 6 ust. 2, tj. skazanych,

którzy dopuścili się czynów zabronionych określonych w art. 197 § 4 k.k. wobec małoletniego poniżej lat 15 lub którzy ponownie dopuścili się czynów zabronionych, o których mowa w art. 2, w warunkach określonych w art. 64 § 1 lub 2 Kodeksu karnego.

Kryterium orzeczenia takiego wyłączenia jest określone w art. 9 ust. 2 projektu, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, ze względu na ochronę życia prywatnego lub inny ważny interes prywatny pokrzywdzonego lub jego osób najbliższych, a zwłaszcza dobro małoletniego pokrzywdzonego lub gdy zamieszczenie danych spowodowałoby niewspółmiernie surowe skutki dla skazanego.

Zamieszczenie danych sprawcy w rejestrze spowoduje także, z mocy ustawy, obowiązek niestanowiący elementu wyroku skazującego. Obowiązek ten wiąże się z potrzebą monitorowania miejsca pobytu i przemieszczania się sprawców przestępstw na tle seksualnym. Obowiązek ten polega na konieczności zgłaszania każdorazowej zmiany faktycznego adresu pobytu, najpóźniej w jego trzecim dniu, we właściwej terytorialnie z tego względu jednostce organizacyjnej Policji (art. 11 ust.1). W przypadku, gdy zmiana faktycznego adresu pobytu obejmuje pobyt poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, skazany zobowiązany będzie przed wyjazdem do zgłoszenia takiej zmiany adresu pobytu w jednostce organizacyjnej Policji właściwej dla aktualnego miejsca pobytu. Najpóźniej w trzecim dniu po powrocie skazany zobowiązany wreszcie będzie do zgłoszenia faktycznego adresu pobytu w jednostce organizacyjnej Policji właściwej ze względu na miejsce tego pobytu. Uzyskane dane będą następnie niezwłocznie przekazywane do Rejestru i w nim zamieszczane (art. 11 ust. 3). O ciężącym na skazanym obowiązku powiadamia prowadzące Rejestr Biuro, wraz zamieszczeniem danych w rejestrze. Naruszenie tego obowiązku będzie stanowił wykroczenie (art. 22 ust. 1) polegające na niestosowaniu się do obowiązku do zgłaszania zmiany faktycznego adresu pobytu we właściwej jednostce organizacyjnej Policji. Przewidziane wobec osób podlegających wymienionemu obowiązkowi alternatywne zagrożenie ustawowe dostosowane zostało do stawianych przed tą regulacją celów represyjnych i prewencyjnych.

Rejestr ustanowiony w przepisach projektowanej ustawy zostanie uzupełniony o dane skazanych sprawców przestępstw na tle seksualnym już przed wejściem w życie ustawy (art. 27 ust. 1). Będzie ich obciążać także obowiązek określony w art. 11 ust. 1 i 2. Również w stosunku do tych skazanych przewidziano możliwość uzyskania orzeczenia (postanowienia) sądu pierwszej instancji, który orzekał w jego sprawie karnej o wyłączeniu zamieszczenia

jego danych w Rejestrze. Regulujący to zagadnienie przepis art. 27 ust. 2-7 dotyczący skazanych prawomocnie przed wejściem w życie ustawy za przestępstwa określone w art. 2, co do których nie nastąpiło zatarcie skazania, a więc ich dane nie zostały usunięte z Krajowego Rejestru Karnego.

W wypadku skazanych przed wejściem w życie ustawy sąd nie miał możliwości orzekania w przedmiocie wyłączenia zamieszczenia ich danych w rejestrze.

Sytuacja prawna tej kategorii sprawców nie powinna różnić się od sytuacji skazanych za przestępstwa z art. 2 ustawy na podstawie wyroków wydanych po wejściu niniejszej ustawy w życie, albowiem stanowiłoby to naruszenie konstytucyjnej zasady równości wobec prawa.

Z tego też względu także w tym przypadku przewiduje się możliwość orzeczenia przez sąd o wyłączeniu zamieszczenia danych tego rodzaju w szczególnie uzasadnionych przypadkach ze względu na ochronę życia prywatnego lub inny ważny interes prywatny pokrzywdzonego lub jego osób najbliższych, a zwłaszcza dobro małoletniego pokrzywdzonego lub gdy zamieszczenie danych spowodowałoby niewspółmiernie surowe skutki dla skazanego.

Orzekanie w przedmiocie odstąpienia od umieszczenia danych skazanego w rejestrze następuje na wniosek skazanego, złożony w terminie 1 miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy.

W związku z tym, iż w przedmiocie odstąpienia od umieszczenia danych skazanego po wejściu w życie ustawy orzeka sąd rozpoznający sprawy o przestępstwa określone w art. 2 ustawy według przepisów Kodeksu postępowania karnego, przepisy tegoż kodeksu winny mieć odpowiednie zastosowanie przy rozpoznawaniu wniosku skazanych za tego rodzaju przestępstwa przed wejściem w życie ustawy. Z tego też względu, przyjęto tryb postępowania w przedmiocie wniosku, określony w art. 420 k.p.k. Zatem w przedmiocie wniosku skazanego orzeka na posiedzeniu sąd, który wydał wyrok w I instancji. W posiedzeniu mają prawo wziąć udział strony, przy czym skazanego pozbawienia wolności sprowadza się na posiedzenie tylko wtedy, gdy prezes sądu lub sąd uzna to za konieczne. Na postanowienie w przedmiocie wniosku stronom przysługuje zażalenie w trybie określonym w przepisach Kodeksu postępowania karnego.

Termin dla zamieszczenia danych skazanych przed wejściem w życie projektowanej ustawy został określony na 12 miesięcy.

W celu doprowadzenia do odczuwalnych dla społeczeństwa zmian w zagrożeniu przestępczością na tle seksualnym, w tym: zmniejszenia liczby zagrożeń, ograniczenia tego rodzaju przestępczości, poprawy poczucia bezpieczeństwa członków społeczności lokalnych, obniżenia poziomu subiektywnego poczucia lęku, a także zmniejszenia niebezpieczeństwa wiktyimizacji, w art. 24 projektu przewidziano utworzenie policyjnej mapy zagrożeń przestępcstwami na tle seksualnym, zawierającej aktualne informacje o miejscach szczególnego zagrożenia przestępcstwami przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, wymienionymi w rozdziale XXV Kodeksu karnego. Pojęcie mapy zagrożeń jest dość nowe. Najczęściej jest ona rozumiana jako wykaz zagrożeń zewnętrznych i wewnętrznych o różnym charakterze (tu: kryminalnym) oddziałujących na procesy o żywotnym znaczeniu dla bezpieczeństwa i funkcjonowania społeczeństwa. Istotnym aspektem w kontekście tworzenia mapy zagrożeń jest konieczność kompleksowego spojrzenia na chronione dobra. Niezależnie od określenia niebezpieczeństw, mapa zagrożeń musi identyfikować także krytyczne procesy i przewidywać realne niebezpieczeństwo dla chronionych dóbr. W przypadku projektowanych przepisów chodzi o możliwość oceny, jak sąsiedztwo wpływa na nasze bezpieczeństwo, a zwłaszcza czy w najbliższym sąsiedztwie miały miejsce incydenty wpływające na poczucie zagrożenia. W ten sposób jest podejmowany wysiłek w celu zapewnienia możliwie najpełniejszego bezpieczeństwa. W konsekwencji zostają stworzone warunki do zwiększenia zaangażowania społeczności lokalnych w procesy tzw. zarządzania bezpieczeństwem poprzez podniesienie poziomu ich świadomości, co pozwala na prostsze stworzenie systemu bezpieczeństwa i uzyskanie wymiernych efektów (ograniczenie przestępczości). Określenie ryzyka - sporządzenie mapy zagrożeń - jest pierwszym elementem cyklu zarządzania bezpieczeństwem. Obowiązek prowadzenia mapy zagrożeń proponuje się nałożyć na Policję. Mapa zagrożeń byłaby udostępniana do wiadomości publicznej przez publikację na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Komendy Głównej Policji.

Projekt przewiduje też, celem kompletności uregulowania obowiązki pracodawców i innych podmiotów angażujących do działalności związanej z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi obowiązki w postaci uzyskania informacji o tych osobach z Rejestru przed ich zatrudnieniem lub zaangażowaniem. Obowiązek ten będzie więc stanowił kolejny aktywny czynnik ochrony przed przestępczością na tle seksualnym chronić przede wszystkim małoletnich (art. 20). Jednocześnie stworzono nowy rodzaj wykroczenia penalizujący dopuszczenie do pracy lub do innej działalności związanej z

wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi osobę, której dane są zamieszczone w Rejestrze (art. 22 ust. 2).

W ten sposób projektodawca przedstawia regulacje o charakterze kompleksowym, usuwając społecznie niepożądane sytuacje, stwarzające szerokie możliwości działania przestępcom seksualnym, co z jednej strony wpływało na utwierdzenie ich poczucia bezkarności i skłaniało do ponawiania niosących społeczne zagrożenie zachowań, a z drugiej zastraszających otoczenie i kreujących niewłaściwe relacje międzyludzkie.

Podkreślić należy okoliczność, że rozwiązania o analogicznym do zaproponowanego charakterze są znane w wielu państwach europejskich i w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej.

Powierzenie prowadzenia Rejestru Biuru Krajowego Rejestru Karnego wymagało uzupełnienia ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym.

Powierzenie prowadzenia „mapy zagrożeń” Komendantowi Głównemu Policji wymagało uzupełnienia ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji.

Projektowana ustawą zmieniono też art. 41 ust. 1a ustawy z dnia z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny wskazując, że zakaz zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi jest obligatoryjnie orzekany przez sąd na czas określony albo dożywotnio w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego. Tego typu przestępstwa, jako szczególnie haniebny rodzaj występków, popełnianych na szkodę małoletnich i skutkujących często trwałymi defektami i zaburzeniami ofiar w zakresie emocjonalnym i sfery życia prywatnego zasługują bowiem na restrykcyjną penalizację. Z drugiej strony dobro małoletnich zasługuje na szczególną ochronę gwarantującą, że w toku swojej edukacji i rozwoju do minimum zostanie ograniczony ich kontakt z potencjalnymi sprawcami przestępstw na tle seksualnym.

Mając na względzie ochronę danych osobowych koniecznym była, podobnie jak uregulowano to w ustawie o Krajowym Rejestrze Karnym, penalizacja osób, które bez uprawnienia uzyskują z Rejestru informację o osobie (art. 23).

Proponuje się stosunkowo długi okres *vacatio legis* dla projektowanej ustawy, tj. 12 miesięcy od jej ogłoszenia w Dzienniku Ustaw. Pozwoli to na zorganizowanie Rejestru

tworzonego na podstawie tej ustawy, a także organizację wprowadzenia pozostałych instrumentów w niej projektowanych.

4. Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne.

Projektowana ustawa z uwagi na to, że powinna w znaczącym stopniu przyczynić się do zwiększenia efektywności zwalczania przestępstw na tle seksualnym oraz ochrony obywateli przed płynącym z tej przestępczości zagrożeniem będzie miała bardzo szerokie i pozytywne skutki społeczne. Wejście w życie przedmiotowej ustawy niewątpliwie przyczyni się do wzrostu zaufania społecznego do instytucji państwowych poprzez zapewnienie realnych mechanizmów ochrony prewencyjnej przed popełnieniem przestępstw na tle seksualnym.

Projektowana ustawa nie będzie wpływać bezpośrednio na sferę gospodarczą oraz finansową. Skutki prawne wejścia w życie regulacji opisane zostały wyczerpująco we wcześniejszej części uzasadnienia projektu ustawy (pkt. 3).

5. Źródła finansowania, jeżeli projekt niesie obciążenia dla budżetu państwa lub jednostek samorządu terytorialnego.

W związku z utworzeniem rejestru sprawców przestępstw na tle seksualnym, prowadzonego przez Biuro Informacji Krajowego Rejestru Karnego i wejście w życie projektu przedmiotowej ustawy będzie wiązać się z obciążeniem budżetu państwa kwotą około 1,5 mln zł. Koszty obejmują utworzenie i prowadzenie w formie informatycznej baz danych niezbędnych dla funkcjonowania Rejestru (odpowiednia infrastruktura komputerowa, oprogramowanie, etaty pracownicze). Projektodawcy proponują pokrycie tych kosztów z części 37 ustawy budżetowej „Sprawiedliwość”.

6. Założenia projektów podstawowych aktów wykonawczych

W związku z wejściem w życie projektu ustawy niezbędne stanie się wydanie przepisów wykonawczych określających tryb i sposób przekazywania do rejestru sprawców przestępstw na tle seksualnym danych z ewidencji. Przy wydawaniu przepisów Minister Sprawiedliwości będzie zobowiązany do kierowania się względami szybkości i rzetelności przekazywanych danych oraz potrzebą ich aktualizacji.

Niezbędnym też będzie określenie przez Ministra Sprawiedliwości trybu, sposobu i zakresu uzyskiwanych informacji z Rejestru oraz sposobu zakładania kont, mając na uwadze konieczność zapewnienia szybkości i rzetelności przekazywanych informacji oraz ochrony i bezpieczeństwa danych (art. 14 ust. 2).

Wreszcie Minister Sprawiedliwości powinien określić szczegółowe zasady i sposób przetwarzania oraz przekazywania danych do celów statystycznych oraz badań naukowych, mając na uwadze potrzebę corocznego przygotowania odpowiednich informacji dla oceny stopnia zagrożenia przestępczością (art. 17 ust. 4).

W ramach proponowanej ustawy postuluje się zmianę ustawy o Policji, w której przewidziano także upoważnienie dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia, w którym określiliby sposób prowadzenia mapy zagrożeń przestępstw na tle seksualnym i tryb jej aktualizacji. W wytycznych do aktu wykonawczego przewidziano konieczność uwzględnienia bieżącej analizy występowania zagrożeń przestępczością na tle seksualnym oraz oceny ryzyka w konkretnych miejscach występowania tych zagrożeń, zgodnie z teorią zarządzania ryzykiem.

7. Ocena zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.